

Toto rozhodnutí nabylo právní moci:

výrok ..... dne 29. 3. 2017

výrok ..... dne .....

a je vykonatelné dnem .....

14To 37/2017 - 330

V Písku

dne ..... 7. 2. 2020



ČESKÁ REPUBLIKA

## ROZSUDEK

### JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ve veřejném zasedání konaném dne **29. března 2017** v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Mileny Vránkové a soudců JUDr. Jiřiny Roubíčkové a Mgr. Zdeňka Pořízka, projednal **odvolání**, která proti rozsudku Okresního soudu v Písku ze dne 13.12.2016, č.j. 2T 113/2016 - 267, podali **1) obžalovaný** , nar. v Slovenská republika, trvale bytem státní příslušník Slovenské republiky, t.č. ve Vazební věznici MS ČR České Budějovice, a **2) státní zástupce** Okresního státního zastupitelství v Písku, a rozhodl o nich **t a k t o**:

- I. Podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu se k **odvolání státního zástupce** Okresního státního zastupitelství v Písku napadený rozsudek **z r u š u j e** ve výroku o trestu odnětí svobody včetně výroku o způsobu jeho výkonu.

Podle § 259 odst. 3 tr. řádu nově rozhodnuto **t a k t o**:

Obžalovaný

nar. , Slovenská republika, trvale bytem  
státní příslušník Slovenské republiky, nyní ve Vazební věznici MS ČR České Budějovice,

se při nezměněném výroku o vině, výroku o trestu propadnutí věci a výroku o náhradě škody učiněném podle § 228 odst. 1 tr. řádu,

**o d s u z u j e**

za přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, zločin těžké ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 trestního zákoníku ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku a přečin nedovolené ozbrojování podle § 279 odst. 1 trestního zákoníku,

podle § 145 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k **úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 5 (pět) let.**

Podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku se pro výkon tohoto trestu zařazuje do věznice s ostrahou.

**II.** Podle § 256 tr. řádu se **odvolání obžalovaného** jako nedůvodné **z a m í t á.**

**O d ů v o d n ě n í :**

Shora označeným rozsudkem Okresního soudu v Písku byl obžalovaný v bodě 1) uznán vinným přečinem ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, zločinem těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 trestního zákoníku ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 trestního zákoníku a přečinem výtržnictví podle § 358 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku. V bodě 2) pak byl uznán vinným přečinem nedovolené ozbrojování podle § 279 odst. 1 trestního zákoníku. Za uvedené trestné činy byl podle § 145 odst. 1 tr. zákoníku a § 43 odst. 1 tr. zákoníku odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 4 (čtyř) let. Podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku byl pro výkon tohoto trestu zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 70 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku byl obžalovanému dále uložen trest propadnutí věci, konkrétně střelné zbraně CZ 75 STANDARD IPSC s vypilovaným výrobním číslem v plastovém kufříku, 76 ks nábojů ráže 40 S&W, mazacího a konzervačního oleje Konkor 101 a oranžové tašky Kinder. Podle § 228 odst. 1 tr. řádu byl obžalovaný zavázán povinností zaplatit poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně ČR na náhradě škody částku 11.020,-Kč.

Rozsudek soudu I. stupně právní moci nenabyl, neboť proti němu obžalovaný i státní zástupce v zákonné lhůtě podali odvolání.

*Obhájkyňe obžalovaného* v písemném odůvodnění podaného odvolání specifikuje, že opravný prostředek je směřován proti výroku 1. o vině a proti celému výroku o trestu. Namítá, že v dané věci existují zásadní pochybnosti ohledně správnosti skutkových zjištění, když soud I. stupně se nedostatečně vypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí, v důsledku čehož vznikají pochyby o jeho závěrech.



Zásadní pochybnosti obhájkyň obžalovaného shledává v tvrzení okresního soudu ohledně údajné délky nože, resp. jeho čepel, která by měla dle odůvodnění rozsudku činit až 15 cm, a způsobu užití nože, kdy obžalovaný jej měl údajně držet za rukojeť. Takové závěry obhájkyň obžalovaného označuje za nemající oporu v provedených důkazech. Konstatuje, že nůž nebyl nalezen, a z výpovědi svědků učiněných v hlavním líčení se podává, že až na jediného svědka není nikdo schopen popsat, jak byl nůž vlastně velký. Okresnímu soudu vytýká, že údajnou délku nože posuzoval pouze na základě výpovědi poškozeného který uvedl, že čepel mohla mít asi tak 12 cm. Zdůrazňuje, že poškozený však zároveň přiznal, že daného večera vypil nejméně 19 piv a požíval rovněž tvrdý alkohol, nůž pak viděl pouze v pohybu, za snížených světelných podmínek a v poměrně rychlé a nepřehledné situaci. Má přitom za to, že tvrzení poškozeného, že je zvyklý alkohol pít, takže nebyl zásadně pod jeho vlivem, nemůže právě s ohledem na jeho nadměrné užití množství obstát. Závěr soudu I. stupně, že nůž měl mít údajně 15 cm dlouhou čepel, opírající se pouze o svědectví poškozeného, který byl pod značným vlivem alkoholu, proto obhájkyň považuje za nesprávný.

K věrohodnosti výpovědi poškozeného uvádí, že jeho výpověď se i v jiných ohledech podstatně rozchází s výpověďmi dalších svědků, když např. jediný poškozený uvedl, že obžalovaný měl udeřit pěstí tak, že následně upadla na zem, což nikdo další, ani samotná poškozená, nepotvrdili. Poškozený se navíc dle obhájkyň v hlavním líčení v podstatném ohledu odchýlil i od své dřívější výpovědi z 11.7.2016, kdy např. ve věci omezení v běžném způsobu života v důsledku utrpeného zranění nejprve uváděl, že nijak omezen nebyl, zranění ho pouze trochu bolelo první čtyři dny, zejména když ležel nebo nastupoval a vystupoval z auta, před soudem však vypověděl, že týden nebo 15 dnů ležel, pohyb do auta a z auta byl nemožný, bolesti trvaly zhruba 14 dní.

Opakuje, že soud nemůže své závěry o délce nože a způsobu jeho použití stavět na jediném svědectví poškozeného, který byl navíc v danou chvíli značně opilý a jehož výpověď se rozchází s výpověďmi dalších svědků, přičemž rozpory jsou dokonce i v jeho vlastních tvrzeních. Připomíná pak, že sám obžalovaný uvedl, že nůž měl asi 6 cm a že jej navíc držel úmyslně za špičku, aby čepel byla ještě kratší, a byl si tak jist, že poškozeným neublíží na zdraví, nožičkem se přitom záměrně ohnal jen k dolním končetinám. Poukazuje také na to, že výpověď obžalovaného v tomto směru potvrdil i poškozený který uvedl, že obžalovaný skutečně držel nůž za čepel, nikoliv za rukojeť.

Obhájkyň obžalovaného dále konstatuje, že délka nože a způsob jeho použití jsou přitom pro posouzení dané věci zcela klíčové. Shrnuje závěry znalce, který uvedl, že pokud by délka čepel byla 6 cm a nebyla možnost celého jejího vniknutí (neboť nůž by byl držen za špičku, nikoliv za rukojeť), pak by zasažení hýžd'ového svalů už bylo méně pravděpodobné, a ohledně proniknutí nože do břišní stěny doplnil, že by k němu nedošlo dokonce s vyšší pravděpodobností. Znalci vytýká, že se nezabýval tělesnou konstitucí poškozených, neposuzoval skladbu kůže, podkoží a svaloviny, byť pro posouzení pravděpodobnosti možných zranění je právě množství podkožního tuku zcela zásadní. Uvádí, že při shlednutí obou poškozených lze zejména s ohledem na jejich tělesnou konstituci předpokládat, že mají větší vrstvu podkožního tuku, a v uvedené souvislosti připomíná další dílčí závěr znalce, že pokud by poškození měli větší vrstvu podkožního tuku, mělo by to vliv na jeho závěry.



Poukazuje též na to, že dle znalce navíc v podstatě nic nebránilo tomu, aby nůž o předpokládané délce čepele 15 cm pronikl do kůže hlouběji. Z uvedeného obhájkyňe dovozuje, že kdyby měl obžalovaný skutečně v úmyslu poškozeným ublížit na zdraví, nic mu v tom nebránilo a mohl tak učinit. Obžalovaný však ani v jednom případě nůž hlouběji nevedl, k žádnému ublížení na zdraví fakticky nedošlo, a dle obhájkyňe je vysoce nepravděpodobné, aby ne v jednom, ale dokonce hned ve dvou případech nedošlo k ublížení na zdraví, pokud by tak obžalovaný skutečně chtěl učinit. Zdůrazňuje, že obžalovaný umí s nožem dobře zacházet a vzhledem k tomu, že v žádném případě nechtěl, aby nožem poškozeným nějak ublížil na zdraví, vedl jej tak, jak popsal – držel malý nožík za špičku, aby poškozené vystrašil, a mohl z konfliktu odejít.

Obhájkyňe obžalovaného také uvádí, že na orgánech činných v trestním řízení je prokázat veškeré skutečnosti tak, aby o nich neexistovaly důvodné pochybnosti, přitom v dané věci dle jejího mínění vyvstávají zásadní pochybnosti ohledně právní kvalifikace jednání obžalovaného jako přečinu ublížení na zdraví ve stádiu pokusu a zločinu těžkého ublížení na zdraví ve stádiu pokusu. Opakuje, že ze znaleckého posudku a výsledku znalce se jednoznačně podává, že ani v případě jednoho z poškozených nedošlo k ublížení na zdraví ve smyslu trestního zákoníku. Část znaleckého posudku, která se vyjadřuje k otázce, zda a k jaké újmě mohlo dojít teoreticky, obhájkyňe obžalovaného s ohledem na vše shora uvedené považuje pro daný případ za zcela nepoužitelnou, neboť znalec vycházel ze zadání, nemajícího oporu v důkazech provedených před soudem, a nezohlednil ani způsob použití nože (držení za špičku), ani tělesnou konstituci poškozených (vrstva podkožního tuku atd.).

Soud I. stupně měl dle názoru obhájkyňe naplnění všech zákonných znaků trestných činů ublížení na zdraví, a zejména pak těžkého ublížení na zdraví, zkoumat pečlivěji. Ke konstatování okresního soudu, že obžalovaný se k trestné činnosti v podstatě doznal, obhájkyňe dodává, že obžalovaný se doznal ke svému jednání tak, jak je uvedeno v jeho výpovědi, takové jednání však nemůže být vzhledem k okolnostem kvalifikováno, jak je uvedeno v napadeném rozsudku. Obžalovaný se totiž nikdy nedoznal k tomu, že by chtěl poškozeným ublížit na zdraví – naopak opakovaně uvedl, že učinil opatření k tomu, aby se tak nestalo.

Poukazuje dále na to, že nalézací soud dovodil v dané věci skutečnosti, které jsou pro obžalovaného výrazně více přitěžující, než jak je popsali sami poškození, případně jak vyplývá z jiných důkazů, aniž by takové závěry měly oporu v provedeném dokazování – např. právě ohledně délky a způsobu držení nože. Úvahu soudu I. stupně, že kdyby obžalovaný držel nůž za ostří, musel by mít zranění na své ruce, obhájkyňe označuje za ničím nepodloženou domněnku a dodává, že ve spise navíc není důkaz o tom, že k takovému zranění skutečně nedošlo. Navrhuje pak provedení vyšetřovacího pokusu, kdy by obžalovaný předvedl na jím popsaném noži způsob, jakým jej skutečně použil. K závěru okresního soudu, že nemůže bez jakýchkoli pochybností vycházet z výpovědi obžalovaného, neboť ten popřel útok na , obhájkyňe obžalovaného dodává, že tento útok obžalovaný nikdy nepopřel, ale uvedl, že si jej není vědom.

Obhájkyňe obžalovaného uzavírá, že na základě předložených důkazů nebylo prokázáno, že jednání obžalovaného naplňuje znaky přečinu ublížení na zdraví a zločinu



těžkého ublížení na zdraví, a to ani ve stádiu pokusu. Proto závěrem navrhuje, aby odvolací soud v této části obžalovaného podané obžaloby zprostil podle § 226 písm. b) tr. řádu, a aby obžalovanému za trestnou činnost, specifikovanou v bodě 2), uložil přiměřený trest.

*Státní zástupce* v písemném odůvodnění opravného prostředku uvádí, že tento je směřován v prospěch obžalovaného do výroku o trestu.

Konstatuje, že dle odůvodnění napadeného rozhodnutí soud I. stupně své závěry ohledně druhu trestu a jeho výměry odvodil od kritérií uvedených v ust. § 39 tr. zákoníku, kdy reflektoval jednak přitěžující okolnosti (předchozí opakované soudní postihy obžalovaného, spáchání trestné činnosti krátce poté, co byl obžalovaný za násilnou trestnou činnost propuštěn z výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody, snížené možnosti nápravy obžalovaného), přihlédl též k tomu, že obžalovaný se dopustil předmětné trestné činnosti úmyslně, přičemž naprosto nečekaně a bezdůvodně napadl celkem tři poškozené, zohlednil i okolnosti polehčující, a to částečné doznání obžalovaného a následky jeho jednání, a s ohledem na výše uvedené obžalovanému uložil úhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody mírně nad spodní hranicí zákonných možností § 145 odst. 1 tr. zákoníku, tedy v trvání čtyř let, se zařazením obžalovaného pro jeho výkon do věznice s ostrahou.

Státní zástupce uvedený úhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody považuje za nepřiměřený, co do své mírnosti. Připomíná, že obžalovaný byl uznán vinným přečinem ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, za který hrozí trest odnětí svobody v sazbě od 6 měsíců do 3 let, dále zločinem těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, za který hrozí trest odnětí svobody v sazbě od 3 let do 10 let a přečinem výtržnictví podle § 358 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, za který hrozí trest odnětí svobody v sazbě až na 3 roky, jakož i přečinem nedovolené ozbrojování podle § 279 odst. 1 tr. zákoníku, za který hrozí trest odnětí svobody v sazbě až na 2 roky. Za všechny tyto trestné činy mu pak okresní soud uložil shora uvedený nepodmíněný trest odnětí svobody, tedy trest mírně nad dolní hranicí rozhodné trestní sazby (§ 145 odst. 1 tr. zákoníku).

Dle státního zástupce okresní soud při stanovení takové výměry trestu nedostatečně přihlédl k závažnosti obžalovaným spáchaného jednání, a kladl přílišný důraz na okolnosti jemu polehčující. Státní zástupce připomíná, že pokud jde o částečné doznání, obžalovanému v podstatě nic jiného nezbyvalo, a co se týče následku jednání obžalovaného v podobě nepříliš závažných zranění, ten není namístě přeceňovat ve světle míry agresivity, recidivy a závažnosti jednání obžalovaného. Zdůrazňuje pak, že obžalovaný se k uvedenému jednání plně nedoznal, zcela zjevně na své protiprávní chování nemá odpovídající náhled, přičemž způsob jeho útoku byl poměrně brutální, zejména ve vztahu k poškozenému kdy obžalovaný mířil nožem do oblasti dutiny břišní, a pokud útočil na trup poškozeného právě v této oblasti, musel být minimálně srozuměn s tím, že mu může způsobit závažné zranění. Dle státního zástupce soud I. stupně taktéž v uloženém trestu dostatečně nezohlednil skutečnost, že obžalovaný se nyní projednávaného jednání dopustil poté, co byl pro násilnou trestnou činnost propuštěn z výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody, a je tedy zjevné, že na něho nepůsobí jakékoliv výchovné ani represivní tresty. Za nutné proto považuje



obžalovanému v rámci prevence a ochrany společnosti dlouhodobě zabránit v konání další trestné činnosti.

Státní zástupce uzavírá, že na obžalovaného nelze působit jiným než nepodmíněným trestem odnětí svobody, jak správně dovodil již okresní soud. Za trest naplňující všechna kritéria § 39 tr. zákoníku však považuje úhrnný trest okolo ½ horní hranice zákonné trestní sazby § 145 odst. 1 tr. zákoníku, tj. v trvání 5 let, se zařazením obžalovaného pro jeho výkon do věznice s ostrahou podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku. Vzhledem k výše uvedenému závěrem navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu částečně zrušil, a to ve výroku o trestu, a aby podle § 259 odst. 3, odst. 4 tr. řádu sám rozhodl tak, že uloží obžalovanému úhrnný trest odnětí svobody okolo horní hranice zákonné trestní sazby podle § 145 odst. 1 tr. zákoníku, tj. v trvání 5 let, se zařazením obžalovaného pro jeho výkon podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku do věznice s ostrahou.

V průběhu veřejného zasedání, konaného před odvolacím soudem dne 29.3.2017, obhájkyň obžalovaného přednesla podané odvolání v plné shodě s jeho písemným vyhotovením. Zdůraznila, že obžalovaný se k věci plně doznal tak, jak si čin skutečně pamatuje, tedy doznal se nikoliv částečně, jak uvádí okresní soud. Pokud nalézacím soudem poukazováno na skutečnost, že obžalovaný popírá napadení poškozené obhájkyň uvedla, že toto obžalovaný nečiní, když uvedl, že si na něco takového pouze nevzpomíná. Zdůraznila, že výpověď obžalovaného je, pokud jde o způsob použití nože, podporována i svědeckými výpověďmi, když např. svědek připustil, že obžalovaný skutečně nůž držel za čepel, nikoliv za rukojeť. Zopakovala, že k délce nože se pak vyjadřoval v podstatě pouze svědek který však zároveň připustil, že před incidentem vypil 19 piv a byl pod značným vlivem alkoholu, navíc tvrzení tohoto poškozeného se rozcházejí s tvrzeními ostatních svědků, a existují i rozpory mezi výpovědí svědka , tak jak ji učinil v přípravném řízení a v řízení před soudem. Uzavřela, že výpověď svědka , jež byla okresním soudem považována za stěžejní důkaz ohledně způsobu útoku i délky nože, proto nelze považovat za věrohodnou. Závěry okresního soudu, pokud jde o délku nože a způsob jeho použití, tak dle obhajoby nemají oporu v provedeném dokazování, a ani znalecký posudek nelze považovat za spolehlivý a použitelný pro účely trestního řízení, když navíc znalec uvedl, že pokud by nůž byl kratší, než uváděl svědek , s největší pravděpodobností by ke zranění poškozených nedošlo. Připomněla, že obžalovaný opakovaně uváděl, že neměl v úmyslu poškozeným ublížit na zdraví, proto nůž držel za špičku, ani jedné osobě tak na zdraví ublíženo nebylo. V uvedených souvislostech zdůraznila, že obžalovaný umí s nožem zacházet a kdyby chtěl poškozeným ublížit, nepochybně by tak učinil. K tvrzení okresního soudu, že pokud by obžalovaný nůž držel za čepel, musel by utrpět zranění na ruce, obhájkyň dodala, že obžalovaný je ochoten ukázat jizvy na ruce, které skutečně tehdy utrpěl, a rovněž je připraven předvést, jak nůž při předmětných útocích držel, aby mohlo být ověřeno, že tak nůž skutečně držet lze. Obhájkyň shrnula, že z provedených důkazů nelze dovodit, že se obžalovaný dopustil pokusu těžkého ublížení na zdraví a pokusu ublížení na zdraví, a uvedený závěr okresního soudu označila za spočívající pouze na domněnkách, nikoliv na spolehlivých důkazech. K odvolání podanému ze strany státního zastupitelství obhájkyň uvedla, že za situace, kdy státním zastupitelstvím zvolená právní kvalifikace není přílehavá, je návrh na zpřísnění trestu zcela nedůvodný.



Intervenující státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře taktéž přednesla podané odvolání v plné shodě s jeho písemným vyhotovením a zdůraznila, že odvolání je směřováno v neprospěch obžalovaného do výroku o trestu, nikoliv do výroku o vině. Okresnímu soudu vytkla, že při ukládání trestu nedostatečně zohlednil všechna rozhodná kritéria, zejména nevzal v úvahu počet spáchaných trestných činů, brutální způsob útoku a jeho nečekanost, použití zbraně, absenci úplného doznání a náhledu na trestnou činnost, a ani to, že obžalovaný se trestné činnosti dopustil krátce po propuštění z předchozího výkonu trestu. Uložený úhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody mírně nad dolní hranici rozhodné zákonné trestní sazby označila za nepřiměřeně mírný. Proto navrhla, aby k odvolání státního zastupitelství byl napadený rozsudek ve výroku o trestu zrušen a aby byl obžalovanému nově uložen přísnější úhrnný nepodmíněný trest, navýšený oproti trestu uloženému okresním soudem o 1 rok se zařazením obžalovaného pro jeho výkon do věznice s ostrahou. Proti výroku o trestu propadnutí věci státní zástupkyně neměla výhrad, tento navrhla zopakovat, výhrad neměla ani proti výroku o náhradě škody. K výroku o vině dodala, že v opravném prostředku je odvolatelem opakována shodná argumentace, která již byla užita před soudem prvního stupně, přičemž ten se s ní náležitě vypořádal. Pokud jde o odvolání obžalovaného, toto tedy navrhla podle § 256 tr. řádu jako nedůvodné zamítnout, a to aniž by ve věci činila důkazních návrhů.

Obžalovaný v rámci práva posledního slova uvedl, že tehdy přes den popíjel, pak navštívil noční klub ( ) tam přišla i jeho přítelkyně, ta stála u poškozených, on nadával, ( ) jej pak napadl úderem, dusil ho u zdi. ( ) jsou přitom oba velcí chlapi, navíc jej ponižovali, že je maďar, atd. Nechtěl se prát, ale dostal strach, proto chytil nůž, ten však držel jenom za špičku, zranit nikoho nechtěl. Sám se poranil na ruce. K osobám poškozených dodal, že se také vrátili z výkonu trestu odnětí svobody, napadají lidi. Vyloučil, že by mýnil jakkoli ublížit ( ) s tím, že té naopak koupil mobil, půjčil jí peníze, zaplatil tetování.

Krajský soud poté ve smyslu ust. § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal k odvolání obžalovaného i státního zástupce napadený rozsudek soudu I. stupně jako celek a přezkumu podrobil taktéž zákonnost řízení, které jeho vydání předcházelo. Po náležitém přezkumu učinil závěr, že odvolání obžalovaného nelze mít za důvodné, zatímco s odvoláním státního zástupce se ztotožnil.

Předem pak nutno uvést, že odvolací soud neshledal nic, co by svědčilo o porušení *procesních norem. Řízení, které napadenému rozsudku předcházelo*, netrpí takovými vadami, jež by měly za následek porušení ustanovení, jimiž se má zabezpečit řádné objasnění věci a právo na obhajobu, a které by mohly negativně ovlivnit správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí. Ve stručnosti lze konstatovat, že během celého řízení před soudem I. stupně byla respektována zákonem stanovená pravidla spravedlivého procesu. Okresní soud ve věci konal řádně a při zachování veškerých zákonných lhůt tři hlavní líčení, v jejichž průběhu obžalovanému, jenž byl správně zastoupen i svou obhájkyní (§ 36 odst. 1 písm. a), § 36 odst. 3 tr. řádu), poskytl dostatečný prostor vyjádřit se ke všem skutečnostem, kladeným mu za vinu a k důkazům o nich, a i v ostatních směrech plně šetřil jeho práva.



Při vědomí odvolacích námitek učiněných ze strany obhájkyne obžalovaného je krajský soud toho názoru, že *dokazování* bylo v řízení před okresním soudem provedeno v *dostatečném rozsahu* a že obhajobou navrhované důkazy (provedení vyšetřovacího pokusu ke způsobu držení nože obžalovaným a předvedení jizev na ruce obžalovaného) by vzhledem ke svému charakteru nebyly způsobilé na skutkových a právních závěrech nalézacího soudu ničeho podstatného změnit. Tvrzení, k jehož vyvrácení byly uvedené důkazy navrhovány (vedení útoku vůči oběma poškozeným nožem o délce čepele min. 10 cm, drženým za rukojeť, a to silou střední intenzity) bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností ověřeno závěry znalce z oboru zdravotnictví – odvětví soudní lékařství i výpověďmi svědků  
či

Pokud jde o rozsah dokazování, realizovaného před nalézacím soudem, soud I. stupně v průběhu hlavního líčení, konaného dne 25.10.2016, k předmětným skutkům podrobně vyslechl obžalovaného, svědky

, a , se souhlasem stran pak přečetl úřední záznam o podaném vysvětlení a zákonným způsobem provedl i shromážděné důkazy listinné. Dne 6.12.2016 dokazování doplnil o detailní výslech znalce z oboru zdravotnictví – odvětví soudní lékařství MUDr. Zdeňka Šenkýře. Citované důkazy dle přesvědčení odvolacího soudu představovaly dostatečný podklad, na jehož základě mohl soud I. stupně ve věci učinit spolehlivé skutkové závěry. Při výslechu obžalovaného, poškozených a zásadních svědků přítom nalézací soud respektoval zásady ústnosti (§ 2 odst. 11 tr. řádu) a bezprostřednosti (§ 2 odst. 12 tr. řádu), a mohl si tedy na podkladě osobního výslechu uvedených osob a bezprostředního dojmu z toho, co a jak tyto před soudem sdělily, resp. zda a jak reagovaly na položené otázky, vytvořit vnitřní přesvědčení o tom, jakým způsobem výpovědi těchto osob hodnotit a jaký skutkový závěr z nich učinit.

Při provádění a *hodnocení důkazů* okresní soud postupoval zcela v souladu s ust. § 2 odst. 5, odst. 6 tr. řádu, a důkazy, jež byly relevantní pro učinění správných skutkových i právních závěrů, zhodnotil na stranách 5 – 7 napadeného rozsudku logickým a přesvědčivým způsobem, tyto přítom hodnotil nejen jednotlivě, ale i ve svém souhrnu, a to podle svého vnitřního přesvědčení. Z odůvodnění napadeného rozsudku je pak patrné, že soud I. stupně se v rámci hodnotícího procesu zabýval veškerými rozhodnými aspekty projednávané věci a podal dostatečně podrobný popis a interpretaci jednání obžalovaného, přičemž své závěry založil, jak již shora uvedeno, na adekvátním vyhodnocení provedených důkazů. Zvýšenou pozornost přítom věnoval nejen výpovědím všech tří poškozených, ale i skutečností vyplývajícím z tvrzení dalších svědků, přítomných v předmětném baru a závěrům znalce z oboru zdravotnictví – odvětví soudní lékařství. Skutková zjištění soudu I. stupně lze tedy mít za souladná se skutečnostmi tak, jak vyplynuly z provedených důkazů. Okresní soud pak zcela správně uzavřel, že obžalovaný jednáním, popsáním v bodě 1) naplnil všechny znaky skutkových podstat přečinu ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 trestního zákoníku ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 trestního zákoníku a přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, a v bodě 2) přečinu nedovolené ozbrojování podle § 279 odst. 1 tr. zákoníku.



Odvolací soud se nicméně ve vztahu ke skutkovým zjištěním a právním závěrům nalézacího soudu zabýval opětovně všemi *námitkami*, které odezněly v opravném prostředku obžalovaného, a jež soudu I. stupně *vytýkaly způsob, kterým* v bodě 1), pokud jde o přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 trestního zákoníku a zločin těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 trestního zákoníku, *přistupoval k hodnocení věrohodnosti jednotlivých provedených důkazů, zejména pokud jde o tvrzení svědků a závěry znalce MUDr. Zdeňka Šenkýře týkající se způsobu použití nože obžalovaným, údajné délky nože a z toho plynoucího možného ohrožení zdraví poškozených* i V návaznosti na uvedené skutečnosti obhajoba shledala vadnou i shora citovanou právní kvalifikaci jednání obžalovaného.

K výtkám obhajoby krajský soud v první řadě uvádí, že po provedeném dokazování *nebylo sporu o tom*, že incident mezi obžalovaným a poškozenými začal tím, že obžalovaný bezdůvodně fyzicky, úderem do obličeje, napadl i, které se poškození a zastalí. Poškozený i reakci na uvedené do obžalovaného strčil, došlo k hádce, pak obžalovaný nožem bodl nejprve poškozeného (a to do oblasti okraje levé kyčelní kosti), posléze i poškozeného (a to do oblasti levého podbřišku). Uvedené plyne nejen z výpovědi svědků (č.l. 215 tr. spisu), (č.l. 216 tr. spisu) a (č.l. 218 tr. spisu), ale částečně i z výslechů svědků (č.l. 219 tr. spisu) či (č.l. 220 tr. spisu). Co se týče zranění poškozených, tato jsou podrobně specifikována ve zpracovaném znaleckém posudku z oboru zdravotnictví – odvětví soudní lékařství, a znalec se k nim vyjádřil i v průběhu svého výslechu. Poškozený utrpěl bodnořeznou ránu levého podbřišku, s obvyklou dobou léčení do 7 dnů, přičemž dle znalce je vzhledem k lokalizaci bodnořezné rány a průběhu bodného kanálu nutné připustit, že mohlo dojít k proniknutí čepule nože (pokud by tato byla délky **10 cm**) do dutiny břišní, kdy samotné porušení celistvosti břišní stěny by bylo považováno za poranění těžké pro poškození důležitého orgánu, jímž je právě břišní stěna, přičemž k takovému poranění mohlo dojít s relativně vyšší pravděpodobností. Poškozený pak utrpěl bodnořeznou ránu na levém boku vzadu, taktéž s obvyklou dobou léčení do 7 dnů. V případě tohoto poškozeného dle znalce nelze vyloučit, že mohlo dojít po proniknutí nože kůží a podkožím k zasažení hýžděového svalstva, a takové poranění by bylo považováno za ublížení na zdraví s obvyklou dobou léčení kolem dvou týdnů, a min. po dobu 1 týdne by byl poškozený omezen v obvyklém způsobu života zejména bolestivostí (viz č.l. 20 – 22 tr. spisu).

Pokud pak jde o otázku zavinění (úmyslu) obžalovaného ve vztahu k ublížení na zdraví i k těžké újmě na zdraví, touto se okresní soud v napadeném rozhodnutí zabýval dostatečně. I svůj závěr o shledání subjektivní stránky ve vztahu k těmto následkům založil na logickém vyhodnocení jednotlivých svědeckých výpovědí, resp. jejich částí, týkajících se povahy užití zbraně, způsobu použití nože obžalovaným a toho, proti kterým částem těla poškozených útok obžalovaného směřoval, v kontextu se závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví – odvětví soudní lékařství. Právě tyto skutečnosti je přitom namístě považovat za skutečnosti podstatné pro správné posouzení trestného jednání obžalovaného.







pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku. Pokud jde o přečin ublížení na zdraví dle § 146 odst. 1 tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, spáchaný ve vztahu k poškozenému , krajský soud opakuje, že min. nepřímý úmysl obžalovaného způsobit následek spočívající v ublížení na zdraví, jež musí být prokázán k naplnění subjektivní stránky tohoto trestného činu (byť k ublížení na zdraví nedošlo), v této věci jednoznačně vyplývá z okolností, za kterých se útok stal a z toho, jakým předmětem bylo útočeno (kdy obžalovaný na poškozeného útočil nožem s délkou čepele min. 10 cm silou střední intenzity, útok přitom vedl do oblasti levé kyčelní kosti poškozeného), jakož i z toho, jaké nebezpečí pro napadeného z útoku hrozilo (zasažení hýžd'ového svalstva). V případě pokusu zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 tr. zákoníku ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku (spáchaného vůči poškozenému ) z hlediska úmyslu způsobit těžkou újmu na zdraví postačovalo zjištění, že obžalovaný věděl, že svým jednáním může způsobit tento těžší následek, a byl s tím srozuměn. Takové srozumění v případě obžalovaného vyplývá z povahy použité zbraně (nůž), z intenzity útoku (útok veden silou střední intenzity), i ze způsobu jeho provedení (kdy v případě poškozeného útok směřoval do oblasti levého podbřišku, přičemž mohlo dojít k proniknutí čepele do dutiny břišní a poškození břišní stěny). Bylo-li pak prokázáno, že obžalovaný měl v úmyslu způsobit poškozenému těžkou újmu na zdraví, ale v důsledku jeho jednání takový následek, ani následek spočívající v ublížení na zdraví, nenastal, bylo jednání obžalovaného správně právně kvalifikováno jako pokus trestného činu těžkého ublížení na zdraví podle § 21 odst. 1, § 145 odst. 1 tr. zákoníku.

Po učinění shora uvedených závěrů se odvolací soud v rámci své přezkumné povinnosti zaměřil na napadený výrok o trestu, přičemž úhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 4 let, uložený obžalovanému shledal s ohledem na všechny okolnosti případu, včetně skutečností, zjištěných k osobě obžalovaného, nepřiměřeně mírným (§ 258 odst. 1 písm. e) tr. řádu).

Krajský soud v první řadě konstatuje, že při ukládání trestů je nezbytné v každém konkrétním případě vyhodnotit všechny zvláštnosti případu (zásada *individualizace trestu*). O volbě druhu a výměry trestu nerozhodují tedy pouze zákonné znaky trestného činu, které jsou vlastní každému trestnému činu, ale *individuální způsob a intenzita naplnění* konkrétních znaků trestného činu, popsanych v jeho skutkové podstatě. Zvláštnosti povahy a závažnosti daného trestného činu, jakož i skutečnosti, zjištěné k osobě pachatele, je třeba vždy pečlivě posoudit z hlediska míry zavinění pachatele, jeho osoby, jeho přístupu k trestnímu řízení, způsobu provedení trestného činu, jeho následků, i okolností činu.

K osobě obžalovaného bylo zjištěno, že tento nynější trestnou činnost páchal v červnu 2016, tedy krátce poté, co byl propuštěn z výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody z rozhodnutí Okresního soudu v Písku sp. zn. 2T 97/2011 (k čemuž došlo dne 7.5.2016), přičemž uvedený trest mu byl uložen mj. pro přečin nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku a zločin vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku, tedy taktéž pro trestnou činnost násilného charakteru. Co se týče okolností případu a míry zavinění, je zřejmé, že obžalovaný se úmyslně dopustil čtyř trestných činů, napadl celkem 3 poškozené, z toho 2 za užití nože, a byť poškozeným a nebylo způsobeno takové poranění, které by již dosahovalo

intenzity ublížení na zdraví, dle znalce z oboru zdravotnictví – odvětví soudní lékařství byl útok veden silou střední intenzity, tedy nelze jej považovat za nikterak mírný. Ani způsob provedení činu tedy obžalovanému nepolehčuje. Jedinou polehčující okolností tak zůstává, kromě částečného doznání obžalovaného, menší škodlivý následek (§ 41 písm. i) tr. zákoníku). Navíc, pokud jde o přístup obžalovaného k trestnímu řízení, je zřejmé, že tento nemá na spáchanou trestnou činnost odpovídající náhled, tuto bagatelizuje, a odpovědnost se snaží částečně přenést na samotné poškozené. Ani okolnosti případu, ani poměry pachatele, tedy dle přesvědčení odvolacího soudu neodůvodňují uložení úhrnného trestu pouze mírně nad spodní hranici rozhodné zákonné trestní sazby. Proto odvolací soud podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu k odvolání státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Písku zrušil napadený rozsudek ve výroku o trestu odnětí svobody včetně výroku o způsobu jeho výkonu, a podle § 259 odst. 3 tr. řádu nově rozhodl tak, že obžalovaného při nezměněném výroku o vině, výroku o trestu propadnutí věci a výroku o náhradě škody učiněném podle § 228 odst. 1 tr. řádu, odsoudil za přečin ublížení na zdraví podle § 146 odst. 1 trestního zákoníku ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, zločin těžké ublížení na zdraví podle § 145 odst. 1 trestního zákoníku ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku a přečin nedovolené ozbrojování podle § 279 odst. 1 trestního zákoníku, dle § 145 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 5 (pět) let a pro jeho výkon jej podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku zařadil do věznice s ostrahou, neboť obžalovanému, který již byl ve výkonu trestu pro úmyslný trestný čin, byl trest ukládán opět za úmyslnou trestnou činnost. Takový úhrnný trest odnětí svobody lze mít dle přesvědčení krajského soudu za odpovídající všem zásadám, k nimž je nutno v rámci úvah o druhu a výši trestu přihlížet (§ 38 a následující trestního zákoníku). Výrok o trestu propadnutí věci, jakož i výrok, učiněný podle § 228 odst. 1 tr. řádu, byly shledány zákonnými a věcně správnými, proto zůstaly v napadeném rozsudku beze změny.

Odvolání obžalovaného bylo z důvodů shora podrobně rozebraných podle § 256 tr. řádu jako nedůvodné zamítnuto.

**P o u č e n í:** Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou měsíců od jeho doručení dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně prostřednictvím soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni (§ 265c tr. řádu, § 265e odst. 1 tr. řádu), a to ve trojím vyhotovení.

Dovolání mohou podat:

- a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného,
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr. řádu).



Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr. řádu).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm.a) až l) nebo § 265b odst. 2, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání, lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1,2 tr. řádu).

V Táboře dne **29. března 2017**

**Mgr. Milena Vránková, v.r.**  
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:  
Alice Srbová